

- d) wymagają one, aby sąd krajowy w celu zastosowania prawa unijnego i osiągnięcia *effet utile* pominął wyrok krajowego trybunału konstytucyjnego, jeśli stoi on na przeszkodzie wykonaniu postanowienia Trybunału Sprawiedliwości UE w przedmiocie środków tymczasowych, które to postanowienie nakazuje zawieszenie stosowania przepisów krajowych uniemożliwiających badanie przez sądy krajowe spełnienia wymogów Unii Europejskiej dotyczących niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu art. 19 ust. 1 TUE w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 30 czerwca 2021 r. w sprawie T-51/20,
Mélin/Parlament, wniesione w dniu 30 sierpnia 2021 r. przez Joëlle Mélin**

(Sprawa C-541/21 P)

(2022/C 24/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Joëlle Mélin (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie T-51/20, Mélin/Parlament;
- uwzględnienie zarzutu bezprawności i stwierdzenie, że art. 33 akapity 1 i 2 oraz art. 68 akapity 1 i 2 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (zwanym dalej „przepisami wykonawczymi”) są niezgodne z prawem;
- stwierdzenie braku podstawy prawnej decyzji sekretarza generalnego z dnia 17 grudnia 2019 r. i stwierdzenie jej nieważności;

Tytułem żądanie głównego:

- stwierdzenie, że Joëlle Mélin przedstawiła dowód zatrudnienia swojej asystentki zgodnie z wymogami art. 33 akapity 1 i 2 przepisów wykonawczych i orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;

W rezultacie,

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2019 r., doręczonej pismem nr D202484 z dnia 18 grudnia 2019 r., wydanej na podstawie art. 68 decyzji prezydium Parlamentu Europejskiego nr 2009/C 159/01 z dni 19 maja i 9 lipca 2008 r. „ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego” ze zmianami, stwierdzającej istnienie po stronie Parlamentu wierzytelności wobec skarżącej w kwocie 130 339,35 EUR z tytułu nienależnie wypłaconych kwot w ramach pomocy parlamentarnej i uzasadniającej wszczęcie ich windykacji.
- stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 2019–2081 informującej skarżącą o istnieniu wierzytelności względem niej w związku z decyzją sekretarza generalnego z dnia 17 grudnia 2019 r. i wzywającej ją do zwrotu nienależnie wypłaconych kwot w ramach pomocy parlamentarnej na podstawie art. 68 przepisów wykonawczych oraz art. 98–101 rozporządzenia finansowego;
- Obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi jeden zarzut, zatytułowany „NARUSZENIE PRZEZ SĄD PRAWA UNII – NARUSZENIE PRAWA I BŁĘDNA KWALIFIKACJA PRAWNA OKOLICZNOŚCI FAKTYCZNYCH – OCZYWISTY BŁĄD W OCENIE – PRZEINACZENIE WYROKU”, który został podzielony na dwie części – pierwszą, dotyczącą zarzutu bezprawności podniesionego w pierwszej instancji i analizy przez Sąd zarzutu pierwszego, oraz drugą, dotyczącą istoty zarzutu trzeciego i jego analizy przez Sąd.

W ramach części pierwszej skarżąca podnosi zarzut bezprawności, twierdząc, że art. 33 akapity 1 i 2 oraz art. 68 akapity 1 i 2 przepisów wykonawczych naruszają zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań. Argumenty podniesione przez skarżącą w ramach części drugiej dotyczą oceny przez Sąd naruszeń prawa zarzucanych sekretarzowi generalnemu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Polska) w dniu 13 września 2021 r. – I.S., K.S. przeciwko YYY. S.A.

(Sprawa C-570/21)

(2022/C 24/20)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: I.S., K.S.

Strona pozwana: YYY. S.A.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 lit. b dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ oraz jej motywy, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on zaliczeniu do definicji „konsumenta” osobę prowadzącą działalność gospodarczą, która zawarła wspólnie z kredytobiorcą nieprowadzącym takiej działalności umowę kredytu indeksowanego do waluty obcej przeznaczonego do użytku po części gospodarczego jednego z kredytobiorców, a po części niezwiązanego z jego działalnością gospodarczą i to nie tylko w sytuacji, gdy użytek gospodarczy jest na tyle marginalny, iż odgrywa jedynie nikłą rolę w ogólnym kontekście danej umowy, przy braku znaczenia, iż pozagospodarczy aspekt ma charakter dominujący;

W razie pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze,

2. czy art. 2 lit. b dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz jej motywy, należy interpretować w ten sposób, że zawarte w tym przepisie pojęcie „konsumenta” obejmuje także osobę, która w chwili podpisania umowy prowadziła działalność gospodarczą, zaś drugi kredytobiorca takiej działalności w ogóle nie prowadził, a następnie obie te osoby zawarły z Bankiem umowę kredytu indeksowanego do waluty obcej, którego kapitał został częściowo wykorzystany na cel gospodarczy jednego z kredytobiorców, a po części na cel niezwiązany z prowadzoną działalnością gospodarczą, w sytuacji, gdy użytek gospodarczy nie ma charakteru marginalnego i nie odgrywa jedynie nikłej roli w ogólnym kontekście umowy kredytu, przy czym pozagospodarczy aspekt ma charakter dominujący, a bez wykorzystania kapitału kredytu na cel gospodarczy nie byłoby możliwe jego udzielenie na cel pozagospodarczy?

⁽¹⁾ Dz. U. 1993, L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293